

Azərbaycan Silahlı Qüvvələri Quru Qoşunlarının əsgəri, Vətən müharibəsinin ilk şəhidlərindən biri Zamiq Çingiz oğlu Əhmədov 1987-ci il noyabr ayının 16-da Göyçay rayonunun Ləkiçiplaq kəndində anadan olmuşdur. 1994-cü ildə Ləkiçiplaq kəndindəki 1 N-li orta məktəbinin 1-ci sinfinə qəbul olunmuş, 2005-ci ildə orta məktəbi bitirmişdir. Ədəb-ərkanı, davranışı ilə müəllimləri və sinif yoldaşlarının rəğbətini qazanan Zamiq həm də dərslər əlaçısı olmuş, nümunəvi şagird kimi tanınmışdır. Ali məktəbə qəbul imtahanları zamanı kifayət qədər bal toplasa da, balı seçdiyi ixtisasa uyğun gəlmədiyindən tələbə adını qazana bilməmiş, payızda həqiqi hərbi xidmətə çağırılmışdır. İl yarım Goranboy rayonunun Tapqaraqounulu kəndində, 157 N-li hərbi hissədə xidmət edən Zamiq xidmətini başa vurduqdan sonra yenidən ali məktəbə qəbul olunmağa cəhd etsə də, istəyini reallaşdırma bilməmişdir. Bu dəfə bəxtini biznes sahəsində sınaq qərarına gəlmiş, kiçik bir ticarət obyektini açaraq dolanışığını təmin etməyə çalışmışdır. Çox keçmədən fəaliyyətini bir qədər də genişləndirmiş, qarşısına məqsəd qoymuşdur ki, gələcəyini bütünlüklə ticarətə bağlayıb bu sahədə ad-san, hörmət və etibar sahibi olsun. Bu minvalla Zamiq zaman keçdikcə təkcə yaşadığı rayonda deyil, ətraf rayonlarda, Bakıda, hətta Rusiyada da etibarlı tərəfdaş, sözünə sadıq, bacarıqlı, doğru-dürüst və həm də xeyirxah, əliaçıq bir ticarətçi kimi tanınmışdır.

Zamiq Əhmədov Vətən müharibəsinin başlanmasına bir neçə gün qalmış (21 sentyabr 2020-ci il) səfərbərliyə cəlb olunaq Ağcabədidə yerləşən 903 sayılı hərbi hissəyə göndərilməmişdir. Gizir kimi hərbi təlimlərdə iştirak etmiş, müharibənin ilk günündə, sentyabrın 27-də Ağdamın İmamqulu məşəsinin ətrafında gedən döyüşlərdə şəhid olmuş, Göyçay rayonunun Ləkiçiplaq kəndində dəfn olunmuşdur. Azərbaycanın ərazi bütövlüyünün təmin edilməsi uğrunda döyüş əməliyyatlarına qatılan və hərbi hissə qarşısında qoyulmuş tapşırıqların icrası zamanı vəzifə borcunu şərəflə yerinə yetirdiyi üçün Azərbaycan Prezidenti İlham Əliyevin 15.12.2020-ci il tarixli Sərəncamına əsasən o, ölümündən sonra "Vətən uğrunda" medalı və 29.12.2020-ci il tarixli Sərəncamına əsasən "Ağdamın azad olunmasına görə" medalı ilə də təltif edilmişdir.

Zamiqin həyat yoldaşı Çinarə xanımın qeydlərini nəzərdən keçirəndən sonra belə bir qərara gəldik ki, şəhidin xarakterini, yaşam tərzini özündə ehtiva edən qeydlərə "Sənizliyin qəm yükü" adını verib ümumiləşdirərək oxuculara təqdim edək.

Ömür-gün yoldaşı, orta məktəbdə informatika müəllimi vəzifəsində çalışmış Çinarə xanım deyir ki, mən Zamiqlə eyni ildə orta məktəbi bitirmişəm. O, 1 N-li, mən isə 2 N-li orta məktəbdə oxumuşuq. Yuxarı siniflərdə oxuyanda bir yerdə müəllim yanına hazırlığa getmişik. Tanışlığımız da oradan başlanıb. İş elə gətirdi ki, orta məktəbi bitirdikdən sonra mən ali məktəbə daxil oldum, onun isə bəxti gətirmədi. Aradan bir neçə il keçdi. Ali məktəbi bitirib kəndə qayıtdım və qonşu kənddə məktəbdə ixtisasım üzrə müəllim kimi əmək fəaliyyətinə başladım. Bir gün Zamiq ardımca iş yerimə gəldi. Əvvəl tanımadım. Özü-nü təqdim etdikdən sonra mənimlə eyni müəllim yanına hazırlığa gedən oğlan olduğu yadıma düşdü. Bir neçə görüşdən sonra utana-utana ürəyini mənə

nə açdı və hələ hazırlıq zamanı gözü-nün tutduğunu, ürəyinin mənə olduğunu sıxıla-sıxıla dilə gətirdi. Onu da bildirdi ki, sənin və ailənin haqqında kifayət qədər məlumatlıyam və kimsədən ünvanınıza mənfi fikir söyləyən olmayıb. Mən də öz növbəmdə: -Sizi və ailənizi dərindən tanımadan ümidverici bir söz deyə bilmərəm. Fikirləşərəm, valideyimlə götür-qoy edib sizə xəbər göndərəcəyəm, - dedim. Zamiq: - Çox yaxşı, cavab verməyə tələsməyin. Maraqlandığınızı

ZAMIQ ƏHMƏDOV
(16.11.1987 – 27.09.2020)

SƏNSİZLİYİN QƏM YÜKÜ

məsələləri öyrənin ki, sonra arada peşmançılıq olmasın, - dedi və ayrıldıq. Məsələni olduğu kimi evdə anama danışdım. Anam bildirdi ki, ailələrini tanıyırdıq. Yaxşı adamlardır. Oğlan haqqında da qulağıma pis bir söz dəyməyib. Deyirlər ki, iş bacaran, əli çörəkli, qanacaq oğlandır. Amma yenə də öyrənilib, götür-qoy edib cavab verməliyik. Tələsmək lazım deyil.

Kənd yeridir. Bir adamı, yaxud ailəni öyrənməyə nə qədər vaxt lazımdır ki? Müxtəlif yollarla ailələri, nəsilləri, ən əsası oğlanın özü barədə məlumat əldə etdik. Tanıdığımız, etibar etdiyim qonşu arvadlardan birinin anama söylədiyi: - Ailənin nə keşmişində, nə də indisində qüsurlu tapa bilməzsiniz. Namuslu, qohumcanlı, ailəcanlı, el içində kifayət qədər nüfuzu olan nəsildirlər. Oğlan isə tamam başqa aləmdir. Boy-buxun onda, qanacaq, səxavət, mərdlik və insanlıq onda. Yubatmayın, Allah xeyir versin.

Beləliklə, ailələrimizin razılığı və ürəklərimizin hökmü ilə 2011-ci ildə ailə qurduq. Onların evinə gəlin köçəndən sonra Allahıma şükür etdim ki, nə yaxşı qismətimə belə ailə, belə er çıxıb. Olduqca səmimi, artıq söz-söhbətdən uzaq olan bu ailədə əmin-amanlıq hökm sürür, etibar, sədaqət, xeyirxahlıq onların həyat amalı idi. Zamiq isə hərəkətləri, davranışı ilə hər gün gözümde böyüyür, onunla bir yerdə olmağımı Allahın mənə lütfü hesab edirdim. Dünya malında gözü olmayan çox tox adam idi. Həyat, dolanışqı barədə dilimdən giley-güzarlı söz eşidəndə deyirdi: - Naşükür olmaq lazım deyil. Ətrafımızda dolanışığı dolanışığı-mızdan qat-qat aşağı olan nə qədər insan var. Bu günümüzə şükür. Evimiz-əşiyimiz, bir tikə hala çörəyimiz. Bizə bundan artıq nə lazımdır ki?

2012-ci ilin iyun ayının 21-də ilk övladımız dünyaya gəldi. Qayınatam adını Sərkər qoydu. 2016-cı ilin iyun ayının 11-də ikinci övladımız dünyaya gəldi. Adını Turqut qoyduq. Ailə ələ verib bizə ayrıca ev tikdilər. Malmülk sahibi, ən başlıcası nümunəvi ailə sahibi olduq.

Zamiq fitrətən utancaq və azdanışan adam idi. Bu xüsusiyyət atası ilə münasibətdə özünü daha çox biruzə verirdi. İki oğul atası olan Zamiq övladlarını atasının yanında qucağına almaz, onun yanında az qala çörək yeməyə utanardı. Atasının sözünün qabağına söz çıxarmaz, bir sözünü iki etməz, sözünü kəsmək, bəlkə, heç ağına da gəlməzdi. Bu yaşında da atasının yanında danışarkən dərslərini bilməyən uşaq kimi qızırar, atasının tapşırıqlarını can-başla yerinə yetirirdi. Onun razılığı, xeyir-duası olmadan bir işə başlamazdı.

Zamiq anasına həddən ziyadə bağlı bir övlad idi. Deyirdi ki, anam mənim dünyam, başımın tacı, döyünən ürəyimdir. Evlərimiz ayrı olsa da, hər gün anasını görmək onda adət halını almışdı. İşdən qayıdarkən atası evinə dönüb bir stəkan çaylarını içər, anası ilə dərdsərini böləndən sonra evə gəlirdi.

Dəfələrlə məhz bu xüsusiyyətlərinə, ata-anası ilə münasibətinə, onlara göstərdiyi qayğısına görə qonum-qonşunun onu övladlarına nümunə göstərdiyinin şahidi olmuş, açıq şəkildə biruzə verməsəm də, fəxarət hissi keçirmişəm.

söz deyər, ürək açar bilərsən?". Amma, atalar demişkən: "Sevgi nə hədd, nə sədd bilir, nə də xahiş və zor".

Ailəmizdə, demək olar ki, "mən, sən" sözləri işlənməzdi. Çox müdrik və uzaqgörən insanlar olan qayınatam və qayınatam nəyi məsləhət bilirdilərsə, onunla razılaşırdıq. Bilirdik ki, zəngin həyat təcrübəsi olan bu xeyirxah insanlar ancaq və ancaq bizim xeyrimizə çalışırlar. Məsləhətlərinə qulaq asır və heç vaxt da ziyanını görmürdük.

Mən atasız böyümüşəm. Anam mənə ana, həm ata əvəzi olub. Atanın nə olduğunu Zamiqgilin ailəsinə düşəndən sonra gördüm. Anamın bir öyüdünü sırğa edib qulağımdan asdım: "Səni o evə gəlin kimi yox, düşdüyün ocağın qızı olmaq arzusu ilə yola salıram. Bu gündən sonra sən üçün mən yox, onlar var. Zamiqin atasını atan, anasını anan bil. Sənin xoş sədanı, soruşğunu eşitməsəm, ürəyimə daş bağlayıb evinə ayaq basmayacağam". Tövsiyəsinə sözün tam mənasında əməl etdim. Anamın sevincinə sevinc qata bildim....

Amma, deyəsən, gözə gəldik, bədnəzər bizi kəsdi. Başa düşürəm, torpağı işğal altında olan millət onu mürdar, bədxah, xəyanət kabusu olan düşməndən təmizləməli, bu yolda şəhidlər verməlidir. Torpaq şəhid qanı ilə suvarılmayınca, onun laləzarə, gülüstana çevrilməsi çətin məsələdir. 30 ildən artıq düşmən tapdığı olan Dağlıq Qarabağ və ona bitişik olan rayonların

azad olunması Azərbaycan xalqının şəksiz qələbəsidir və bu qələbədə Zamiqin də müəyyən payının olması bizim başımızı ərşi-ələyə çatdırır. Lakin məsələnin psixoloji tərəfləri də var. Niyə belə olmalı idi? sualı mənə rahat buraxmır.

Zamiq haqq dünyasındadır. Şəhadət şərbətini içərək cənnət mələklərinə qovuşmuşdur. Bəs mən, mən kiməm? Bir vaxtlar hər şeyi olan, indi gen dünya başına dar olan dərddli, iki körpə anası olan bir gəlin, ərinin qəhrəmanlığı ilə fəxarət duyan bir Azərbaycan müəllimi, bütün ağrılara sinə gərmək məcburiyyətində qalan bir Allah bəndəsi!

* * *

21 sentyabr 2020-ci il. Səfərbərlik üzrə çağırış məntəqəsindən Zamiqə bildiriş gəldi və "keçiriləcək təlimlərdə iştirak etməlidir" adı ilə cəbhə bölgəsinə yola salındı. Zamiq gedəndən sonra elə bil qara buludlar başımın üstündə sıxlaşmağa başladı. İçimdə bir sızıltı, göynərti əmələ gəldi. Elə bil havam çatışmır, nəfəsim kəsilirdi. Yəni, göyü sığısa bilmir, əlim heç nəyə yatmırdı. Ruh kimi gəzib-dolanır, qara-qorxunc fikirlər mənəndən əl çəkmirdi. Qorxulu fikirləri özümdən uzaqlaşdırmağa çalışır, lakin heç vaxt özümü sakitləşdirə bilmir, halımı uşaqlarımdan, qaynata və qayınatamdan gizli saxlamağa cəhd edirdim. Ürəyimə dammışdı ki, nəşə gözləmədiyim bir hadisə baş verəcək. İki gün sonra Zamiq zəng vurub bildirdi ki, Goranboydayıq. Səhərisi isə bildirdi ki, Ağcabədi rayonunda təlim keçirik. Son danışığımız sentyabrın 26-da oldu. Mənə: "Sən mənim Həcərimsən, Nigarım-san", - deyər ürək-dirək verdi.

(Davamı 13-cü səhifədə)

(Əvvəli 12-ci səhifədə)

“Məndən nigaran qalma, özündən, uşaqlardan muğayət ol. Sərkarı, Turqutu Allaha, valideynlərimə və sənə əmanət edirəm. Sizi xoşbəxt və firavan yaşatmaq üçün əlimdən gələni etmişəm və edəcəyəm”, - dedi. Sonra nəşə fikirləşib sanki vidalaşmış, halallaşmış kimi bunları dedi: “Taleyin işini bilmək olmaz. Müharibənin başlanma təhlükəsi var. İşdir, şayət başıma bir iş gəlsə, uşaqları sağlam, tərbiyəli və savadlı böyütmək üçün əlimdən gələni əsirgəmə. Bəxtimə sənə kimi bir insan, bir ömür-gün yoldaşı qismət olduğu üçün Allahımdan çox razıyam. Bizi bir-iki günə Ağdam istiqamətinə təlimlərə aparacaqlar. İmkan olan kimi danışıq. Söz var ki, bizi iki-üç günə evə buraxacaqlar. Əvəzimdə körpələri öp, anana və mənim valideynlərimə salam söylə. Qismət olasa, tezliklə görüşəcəyik”...

Zamiq həyat yoldaşı Çinarə xanım, oğlanları Sərkar və Turqutla.

Namərd qonşuların fitnələrinə cavab olaraq ayın 27-də II Qarabağ savaşı – Vətən müharibəsi başlandı. Dərk etdim ki, Zamiqin bir-iki günə evə qayıtmağı artıq sual altındadır. Əsgər yoldaşları və komandirlərindən eşitdiyimə görə, düşmənlə ilk döyüşə girən hissələrdən biri Zamiqin xidmət etdiyi batalyon olub. Bir neçə saatlıq ağır döyüşdən sonra düşmənlə itki verərək geri çəkilib. Qismətə, qəzavü qədərə bax ki, uzaqdan atılan top mərmisi açıq döyüş mövqeyindən qayıdıb səngərə girməkdə olan Zamiqin yanında partlayıb və bu patlayış ona bugünkü qələbə sevincini yaşamağa imkan vermədiyi kimi, arzularla dolu ürəyinin də biryolluq susmasına səbəb olub.

Müharibənin başladığı və Zamiqin də döyüşən orduda olduğunu bilsəm də, gözümlə yollarda qalmış Zamiqin “bir-iki günə qayıdacağam” sözlərinə əsasən böyük intizar və səbirsizliklə yolunu gözləyirdim. Zamiq şəhid olan gün gecəni çox pis yatmış, qara-qura yuxular görmüşdüm. “Allaha təvəkkül, Allah kərimdir”, - deyərək səhər erkən durub fikrim-zikrim Zamiqin yanında ola-ola ev işləri ilə məşul olmağa başlamış, Sərkara tapşırırdım ki, dərslərini oxusun, bir azdan internetlə dərsi başlanacaq. Saat 10-da internet kəsildi. Düşündüm ki, nəşə rabitədə problem var, bir-iki saata internet bərpa olunacaq. Üstündən 1 saata yaxın vaxt keçdi. Telefonuma zəng gəldi. Elə bildim Zamiqdır. Ürəyim əsə-əsə telefonu açdım. Qayımatamgildən danışırdılar. Dedilər ki, dur, təcili bizə gəl. Dedim ki, nə işdir, nə baş verib. Cavab verdilər ki, elə bir ciddi şey yoxdur. Amma çalış tez gəl. Ürəyim qırıldı. Hiss etdim ki, Zamiqlə bağlı nəşə xoşagəlməz xəbər var. Küçəyə çıxdım. Küçə məşinlər, adamlar və bayraqlarla dolu. Dəhşət içində soruşdum: - Nə olub, nə baş verib? Dedilər ki, özünü toxtaq tutun. Zamiq yaralanıb, onu gətirirlər. Amma sövq-təbii anladım ki, məni al-

SƏNSİZLİYİN QƏM YÜKÜ

dadırlar. Qara örpəkli qadınların ağlaması, sızlayaraq mənə baxmaları başqa şeydən xəbər verirdi. Çox keçmədən aydın oldu ki, Zamiqin yaralanması xəbərini verməklə bizi müvəqqəti də olsa sakitləşdirmək istəyirlər. Əslində Zamiq həyata əlvida edib və gətirilən də onun nəşidir. Dünya, aləm başıma daraldı. Ürəyim partlamaq dərəcəsinə gəldi. Özümə ixtiyarsız səsim gəldikcə: -Zamiq, niyə belə etdin? Mənə söz vermişdin ki, heç vaxt səni tək qoymayacaq, peşman etməyəcəyəm. Niyə mənə, körpələrinə, valideynlərinə qıydın? İndi sənə nəyləyəcəyəm?..

Gözüm, könlüm dardadır,
Deyin, yarım hardadır?
Ömür həsrət içində,
Gözlərim yollardadır.
Qaralıb bəxtim neynim,
Yıxılıb taxtım neynim?
Səni aparın yolun,
Ardınca baxdım, neynim?

Zamiqsiz yaşamaq mənə çox çətinidir. Səsi qulaqlarıma gəlir, hər yana baxıram onun mehriban simasını görürəm. Uşaqların əlində aciz qalmışam. Sərkar ağıl kəsəndir və deyəsən, vəziyyəti anlayır. Dörd yaşlı Turqutun suallarına cavab verməkdə çətinlik çəkirəm. Hər gün atasını soruşur. Deyirəm ki, cəbhədədir. Müharibə qurtarsın, tezliklə qayıdacaq. Onda təskinlik tapıram ki, onlar atalarını görmüş, nəvəzisini hiss etmişlər. Mən isə nə atamın üzünü görmüş, nə də ata dadının nə olduğunu bilməmişəm. Uşaqlar küçədə oyanadığımız zaman “atam gəldi, atam gəldi” deyib atalarının üstünə qaçanda kənara çəkilib kövrəlməyim qətiyyətlə yadımdan çıxmır. Deyirdim ki, kaş mənim də atam olaydı, mən də yoldaşlarım kimi “atam gəldi” deyib sevinə biləydim. Görünür, taleyimə yazılan yazı imiş ki, özüm atasız böyüdüyüm üçün, oğlanlarım da atasız böyüyəcəklər. Amma zaman-zaman atalarının siması onların nəzərində canlanacaq və buləcəklər ki, ataları vətən uğrunda canından keçib və bu onlar üçün bir qürur mənbəyi olacaq.

Qismət belə imiş... Müharibə çox ocaqları söndürdü-yü, valideynləri övladsız, övladları valideynsiz qoydu kimi, mənim də balalarımı başsız qoydu. Allah məni, övladlarımı, Zamiqin ata-anasını, qardaşını imtahana çəkdi. Şükür Allahın kərəminə. Nə etmək olar? Bu da mənim qismətimə yazılan yazı imiş.

Möhtəcam bir şirin sözbə-söhbətə,
Ağrılar güc gəlir sinəmə, neynim?
Daha dözümlüm yox dərdə, möhnətə,
Qəlbimi yandıran sitəmə neynim?
Ömür ötüşürmi dumansız, çəmsiz,
Sevgi yaşayarmı kədərsiz, qəmsiz,
Məni sənə qoydun, səni də mənə,
Zamiqim, mən sənə, mən sənə neynim?

Bu elə ağır ki, elə acı, elə yaşantı ki, nə açıq-aşkar dilə gətirə bilərəm, nə də hər şeyin yaxşı olacağını düşünüb təsəlli tapa bilərəm. Xoşbəxt olmaq üçün birgə addımladığımız həyat yolunda Zamiq məni tək qoyub getdi. Kaş ötən günlər bir göz qırpmında geri döner idilər. Kaş ötən günlər ömrümün bu çağında dadıma çataydılar... Beləcə: “Kaman ayrılıq nəğəmsini çaldı, gecələrin pıçıldığında. Qəlbim od tutub yanır yer ilə göy arasında”.

ATA, ANA VƏ QARDAŞ AĞRISI

Atası Çingiz İsmayıl oğlu Əhmədovun söylədikləri: Zamiq kimi tərbiyəli, böyük-küçük yerini bilən, valideynlərinə hörmət qoyub onları uca tutan, canını “uf” demədən anamız Azərbaycana qurban verən bir oğulun atası olmağım ilə fəxr edir, qürur duyuram. Çox zaman fikirləşirdim ki, Uca Tanrı bu övladıma heç bir eyib verməyib, onu qüsursuz yaradıb. Yaxşı oğula xas olan hansı cəhətlər var idisə, hamısı onda cəmlənmişdi.

Xoşbəxtlik geniş və nisbi məfhumdur, hərə onu bir cürə başa düşür, bir şeydə görür. Mən isə xoşbəxtliyi ailəmin əmin-amanlığında, cəmiyyətdə tutduğu mövqeyində, övladlarının tərbiyəsində və ədəb-ərkanında gördüm. Mən nəinki övladlarımla, həm də nəslimlə, kökümülxə fəxr etmişəm. Bizim Əhmədovlar el-oba işərisində hörmət qazanmış, dost qazanmağı bacaran, çörək verən, şərəf və ləyaqətini qorumağı bacaran bir nəsilidir. Bacarmıyıqsa yaxşılıq etmişik, Bacarmamıyıqsa, əlimizdən gəlməyibse, kimsəyə pislik etməmişik. Namərdlik, ev yıxmaqlıq bizə yad olub.

Hərə ruzisini bir yolla qazanır. Biz də çörəyimizi halal zəhmətimizlə torpaqdan və ticarətdən çıxarmışıq. Kənddə dükan açmış, ticarətimizi genişləndirmiş, bacardığımız qədər xeyriyyəçilik də etmişik. İki oğlum -

Zamiq və Namiq əl-ələ verərək ailənin maddi-rifahını təmin etmiş, mən də onlara yol göstərmiş, böyüklük etmişəm.

Zamiq ailənin ilk övladı idi. Deyirlər övladın yaxşısı, pisi olmaz. Amma mən Zamiqdən çox razı idim. Ondan narazı qaldığım yadıma gəlmir. Onun varlığı mənim üçün xoşbəxtlik, səadət idi. Siz deyir, o cür övladı itirən ata hansı vəziyyətdə olar? Bir vaxtlar mən ona, son vaxtlar isə o mənə arxa, dayaq idi. Mən arxamı, dirəyimi itirdim. Lakin ona şükür edəirəm ki, o, Vətən yolunda, millətin namusu yolunda canını fəda elədi. Bu, mənim üçün həm qürur, həm də bir təsəllidir. Ən böyük təsəllini oğlumun bir cüt tərnan kimi balalarından – Sərkar və Turqurdan alıram.

Allah bütün şəhidlərimizə rəhmət eləsin. Vətən sağ olsun!

Anası Dərya Məhyəddin qızı:
Fələk gülümü dərdi,
Dərib də yerə sərdi.
Çəkdi qanlı yayını,
Sinəmi oxnan dəldi.
Gedibdi balam mənim,
O arxam, qalam mənim.
Balım zəhərə döndü,
Ağıdı laylam mənim.

Qardaşı Namiq Əhmədov deyir ki, qardaşıma arxayın olub çox erköynlük etmişəm. Bəzən var-yoxla razılaşmamış, aza qane olmamışam. Qardaşım məni başa düşüb və ürəyimi qırmadan, ustalıqla yola verib. O, əslində mənə böyük qardaş yox, böyük dost, böyük yol göstərən idi. Həyatda onsuz olmaq mənim üçün çox çətin idi. İlahi, qardaş itkisi necə də çətin və ağır imiş? Dəli oluram, az qalır ki, ağılma başımdan çıxsın, Allaha asi olum. Düşünürəm ki, bir də səni görmək mənə nəşib olmayacaq, əziz qardaşım və sirdaşım. Yeganə təsəllim onun balalarıdır. Xüsusilə həm təbiəti etibarlı, həm də zahiri görünüşü ilə onun oxşarı olan Sərkarla ovunuram.

Haşiyə: Çinarə müəllimə deyir ki, Zamiqi torpağa tapşırırdan sonra Namiqin əhvalı çox dəyişdi. Havalanmaq dərəcəsinə gəldi. Hər gün qəbiristanlığa gedib yağışa, soyuğa baxmayaraq saatlarla orda oturur, zorla evə gətirirdik. Deyirdi ki, necə olur ki, mən isti otaqda orurub çay içim, qardaşım isə soyuqda qalsın. Əsəbləri pozulmuşdu. Müalicə və dava dərmandan sonra indi-indi özünə gəlir. Namiq özü də ailəlidir. İki övladı var. İndi düşünür ki, iki yox, artıq dörd övladı var. Deyir ki, nə qədər canımda can var, onların xidmətində duracaq, atasız olduqlarını onlara hiss etdirməməyə çalışacağam.

Sevinc var ki, kədərlərə bürünmüş,
Kədər var ki, işıqlara yol açır?

Məqamın uca olsun, şəhidim! Ölümünlə ölümsüzlüyə qovuşdun. Məzarın başında göz yaşları axıdan əzizlərinə təsəlli verir, ruhun qarşısında baş əyirik!

Təranə ABDULLAYEVA,
filologiya üzrə fəlsəfə doktoru,
dosent

Qızıl qələm mükafatçısı
İlin “Vətənpərvər yazar”ı